

tidsbegrænset. Den Tilføjelse, vi ønske givet Paragraffen, borttager formentlig de Indvendinger, man kunde gøre imod vort Forslag.

Et *Mindretal* (Degnbol, Nygart, Nordby og Trier), som nødig vil lægge Lovens Gennemførelse nogen Hindring i Vejen, og som frygter, at dette gøres ved den skete Omarbejdelse af Forslaget, mener af denne Grund at burde tilraade, at Forslaget vedtages i den Skikkelse, i hvilken det er oversendt fra Folketinget.

Om de enkelte Paragraffer i Ændringsforslaget og de dertil knyttede Underændringsforslag bemærkes:

I § 7, der svarer til det forelagte Lovforslags § 26, foreslaas — i Modsætning til Forslaget, der giver Gæstgivere og Værtshusholdere en egentlig Ret til at lade Forretningen drive ved Bestyrer — at Bevillingens Udøvelse normalt skal ske af Bevillingshaveren selv.

I § 10, 4. Stykke foreslaas, at Bevilling til Beværtning og Gæstgiveri samt Næringsbevis til Handel med stærke Drikke paa Landet, hvilke Næringsadkomster ifølge det forelagte Lovforslags §§ 11, 1. Stykke, og 34, 1. Stykke, kun skulde kunne opnaas for 5 Aar ad Gangen, gives — ligesom Bevillinger i Byerne — for den berettigedes Livstid og for hans Enke, indtil hun indgaar nyt Ægteskab. Det forelagte Forslags Bestemmelse om, at Ægteskabet skal være indgaaet, inden Bevillingshaveren er fyldt 60 Aar, har man ikke ment at burde optage.

I § 13, der svarer til det forelagte Lovforslags § 6, har man foreslaaet at erstatte dettes Bestemmelse om, at der ikke kan meddeles Bevilling til Beværtning i Købstæderne, saa længe Beværtningernes Antal er større i Forhold til Folkemængden end 1 til 350, med en Bestemmelse

om, at Tallet, der skal fastslaas i en af Indenrigsministeriet stadfæstet Vedtægt, blot ikke maa overskride Tallet paa Beværtninger, der vare i Virksomhed den 1. Januar 1911, med mindre dette Tal er mindre i Forhold til Folkemængden end 1 til 350. Man har af Hensyn til de i bestaaende Forretninger anbragte Kapitaler ikke kunnet gaamed til at tilstede, at der maaske i en Aarrække ikke kan gives nogen ny Bevilling.

Mindretallet under Nr. 3 foreslaar, at Tallet paa Beværtninger fastslaas ved særlig Vedtægt for hver enkelt By, men at der ikke i øvrigt sættes nogen lovmæssig Grænse for dette Tal, medens Mindretallet under Nr. 4 foreslaar at føre Paragraffen tilbage til den Skikkelse, den har i det forelagte Forslag.

I § 14 foreslaas det, at Bevillingsnævnet i Købstæderne erstattes af Kommunalbestyrelsen, og i København foreslaas dets Sammensætning ændret. (Det forelagte Lovforslags Bestemmelser herom findes i §§ 5 og 7).

I § 15, hvis 1. og 2. Stykke svare til det forelagte Lovforslags § 8, har man bl. a. foreslaaet at opgive den Fordring til Ansøgere om ledige Beværterbevillinger, at de allerede i Ansøgningen skulle opgive, hvilke Lokaler der agtes benyttet. Man har fundet det ganske upraktisk at forlange, at en Ansøger, inden han ved noget om, hvorvidt han faar Bevilling eller ej, skal træffe Aftaler om mulig Erhvervelse af Lokaler. Det naturligste synes at være, at Bevillingen meddeles paa Basis af Ansøgernes personlige Forhold — hvorved det jo ikke er udelukket, at der kan tages Hensyn til Oplysninger om, hvor en Ansøger agter at drive sin Forretning, naar saadanne Oplysninger i det enkelte Tilfælde foreligge, og deres Rigtighed er dokumenteret — og at blot Udfærdigelsen af Bevillingen stilles i Bero, til Lokalespørgsmaalet er i Orden.

§ 16 indeholder Reglerne om Meddelelse af Bevillinger til Beværtning med stærke Drikke paa Landet og svarer til